

KELEBEĞİN RÜYASI

Yonca tarlasına doğru koşmaya başladı. Ayakları yere değmiyor gibi idi. Uçar gibi kollarını açıp kapatıyordu. Nefes nefese kalmıştı. Yerdeki kır çiçeklerini basmamaya çalışıyordu. Karınca Yuvalarına dikkat etti. Cıvıldaşan kuşlara baktı. Onların özgürce kanat çırpmalarına baka baka koştu. Kollarını sağa sola sallayarak koşmak ne güzeldi. Bunu çok istemesine rağmen yapamamıştı. Şimdi yılların verdiği özlem ve hasretle köyün her tarafını gezecekti. Büyük şelaleye, Ulu tepeyi, Ali Bey Kalesini, Şehit Ağacı ve Cennet Deresini gezecekti. Âşık olduğu, rüyalarını süslediği yonca tarlasındaki sevgili çiçeklerine, dahası kır çiçeklerine ve kekik kokulu dağlara kavuşmuştu. Dağlar onun için özgürlük ve kurtuluşun simgesi idi. Mayıs ayında dağların havası, ötelere cennet kokulu nefesi gibi idi. Bu gün yorulmak yoktu. Bütün kuvveti ile şapkasını uzağa fırlattı. Kollarını açıp çiçekleri okşayarak yürüdü. Arkasında oyun oynayan nazlı çiçeklerin güzelliklerine baktı. Yamaçtaki buğday tarlasına baktı. Başaklanmaya başlayan tarlanın hafif rüzgârın etkisiyle, ahenkle dansına hayran kaldı. En sevdiği şey çiçeklerdi. Tarlaya denize dalar gibi atladı. Uzun zaman zıpladı, yuvarlandı. Sonunda yorulduğunu hissetti. Sırt üstü uzanarak gökyüzüne baktı. Yüzüne doğru eğilmiş sanki yanaklarından öpecekmiş gibi duran, gelincik çiçeğine hayranlıkla baktı. Yaprığını, dalını, çiçeğini okşadı. Hoplayıp zıplayan çekirgeye;

-Merhaba beni tanıdınız mı?

Kâinat, bütün unsuruyla O'na, "Hoş geldin" deyişini duyar gibi oldu. Tırtıllara hayranlıkla baktı. Daha önce adını duyduğu, televizyonda seyrettiği Uğur Böceğine tabiri mümkün olmayan bir gözle baktı. Çiçekler arasında masmavi gökyüzüne dokunmak için ellerini kaldırıp indirerek, Ruh âlemine has olan hayal dünyasını süslemeye başladı. Hayat ve hayal düşleri birleşince de tarifi imkânsız cennet-misal tablolar inkişaf etti. Yüzüne konan ve burnuna kadar çıkan kelebeği, usulca parmağına alarak

- Ne kadar güzel yapılmış.

Diyerek hayretini gizleyemedi. Uzun uzun kelebeğin kanatlarına baktı. Kanatlarından bin bir esmanın anlamını çıkardı. Sanatın inceliğine hayran kaldı. Saklı hazinelerinin anahtarını bulmuş gibi gülümsedi. Hayret verici desenlerle masal dünyasına daldı. Kelebek olup dağlara kırlara doğru uçtu. Bütün sarı, kırmızı, mor ve beyaz kır çiçeklerine kondu. Köyün güneyindeki Şehit Dağındaki ağaca konarak Büyük Şelale'yi seyretmeye daldı. Adını dağa veren Şehit Ağacının yaprakları arasından piknik yapan öğrenci ve öğretmenlere baktı. Öğrenci olacağı günleri düşledi. Arkadaş ve öğretmenlerine kavuşacağı günü düşündü. Sonra Balık Gölünün üstünden uçarak balıklara selam verdi. Gölün etrafındaki kuşlara ve leyleklere kanat çırpı. Rengârenk çiçeklere konup arkadaşları olan diğer kelebeklerle hasret giderdi. Sonra bütün gücüyle semaya doğru kanat çırpı. Beyaz buluta binerek suyundan kana kana içti. Başta ay olmak üzere gezegen, güneş ve yıldızlarla arkadaş oldu. Gökkuşağının her bir rengine binerek mavi dünyaya indi. Sevdiği, meftun olduğu yonca tarlasına döndü. Çok yorulmuştu. Tarladaki en büyük gelinciği buldu. Çiçeğine konarak dinlenmek istedi. Sonra derin bir uykuya daldı.

Yusuf'um on sekiz yaşındaydı. Doğu Anadolu Bölgesinin, şirin bir köyü olan Söğütlü'de yaşıyorduk. Kış mevsiminin uzun, soğuk ve karlı geçen bölgede, baharın gelişi, hayatı da değişiyordu. Köyün kuzey, güney ve doğusu yüksek dağlarla çevrili idi. Batısı oldukça verimli Balık Gölü ve ovasına sahipti. Köyü ikiye ayıran şelalenin şırıltılı, hazin sesi, müziklerin en güzeli idi. Kuşların cıvıltıları ayrı bir haz veriyordu. Hele leylek yuvasının bulunduğu ağaç görülmeye

değerdi. Ağaç; hafif yamaçta kurulu, iki katli evimizin tam da önünde idi. Uzun ve geniş giriş balkonundan kuşları, özellikle leylekleri seyretmek O'na sonsuz derecede mutluluk verirdi. Ben bu yüzden O'na kuşum; annesi ise kuzum derdi.

Yusuf; Beyaz tenli, sarı saçlı, mavi gözlü idi. Tane tane ve tatlı konuşması, neşeli, sevecen, kendisine özgü davranışlarıyla tarifi imkânsız, biriydi. Sevginin rahmet olup selleştiği ortamda büyüdü. Rahmet ve merhamet de yağmur gibi üstümüze yağıyordu.

Evdeki huzur ve bereket, yuvamızı kuşatmıştı. El birliği ile büyüttüğümüz sevgi çiçeğine sımsıkı bağlanmıştık. Bu bağın kuvvetli oluşu; şefkat, sevgi, merhamet, yardımlaşma, birbirimizi anlamaya çalışma, güven, hoşgörü ortamının neticesi idi. Sevgiyi büyütme, meyvedar yapmak için adeta manevi bir el bizleri çalıştırıyordu. Tasannu, riya, kin, yalan, gıybet, yapmacık davranışlar yuvamıza uğramamıştı. Her şey doğal ve doğru idi. Aile ocağı, fertler için manevi bir kale hükmünde idi. “İnsanın, hususan Müslümanın tahassüngâhı ve bir nevi cenneti ve küçük bir dünyası aile hayatıdır.” (24.Lem'a) Sözü'nün cisimleşmiş abidesi olmuştu.

Ayşe Hanım ağlıyordu. Yusuf; doğuştan felçli idi. Boynundan aşağı, bedenini kullanamıyordu. Yıllar boyu bebek gibi bakılmıştı. Son günlerde hastalığı artmıştı. Gözlerini annesinin kucağında açtı. Rüyasını anasına anlattı. Ağladığımı gördü. Pamuksu ellerini, kar beyaz parmaklarını tek tek öpüp koklayarak hıçkırıyordum. Ağabeyi, ablası da farklı değillerdi. Huzuru, güveni annesinin kucağında bulmuştu. Ağlamalarının sebebini soran Yusuf'a Annesi; Onu ne kadar sevdiğimizi anlatıyordu.

-Babam niçin ağlıyor?

-Biraz ateşin var oğlum.

-Dünyaya gelişimden pişman değilim. Başta Rabbimi tanımak, Efendimize iman etmek şereflerin en büyüğüdür. Sizin gibi ana babaya evlat olmak her kese nasip olmaz. Ağabeyim, ablamın güzelliklerini anlatmak mümkün değildir. Rabim Hz. Yusuf'a rüya tabirlerini, bana da bu âleminde yaşamayı nasip etti. Rüyalarla dünyayı gezdirdi. Sizin hayal edemeyeceğiniz âlemleri tanıttı. Bedenen yatağa bağlı birisini ruhen terakkisi ne büyük bir nimettir bilir misiniz?

Sevgili Annem;

Gün gelir, ölürsem eğer,

Başımda papatyalar, göğsümde gelinciklerle.

Mümkünse eğer, yüzüm kapansın,

Dağ kokulu, kekiklerle.

Dağ kokulu kekiklerle. **Dağ kokulu kekiklerle.**

Beni yeşilliklere gömün,

Mezar taşım, beyaz güllerle.

Mümkünse eğer; toprak diyerek,

Bolca yavşan otu tanelerle.

Deste deste;

Peygamber, Yusufçuk Çiçekleri,
Avuç dolusu Fatihali kardelenle.
Muhammedî sarı, pembe duvaklı güllerin,
Haydi, sonsuzluk Zeynabına gömün beni.

Yazdığı şiiri, hasta ve halsiz hali ile son kere okudu. Zaman durmuş, gözyaşımız Rahmet yağmurlarını aratmayacak kadar hızlı çiseliyordu. Sevgi güneşimiz, bereket abidemiz çok hasta idi. Yoksa âlem derin bir sessizliğe mi gömülecekti?

Ev halkına bakarak;

-Baba, anne!

-Efendim Yusuf'um...

-Nefesi gül kokan sevgili kuzum söyle.

-Beni bu kadar sevenleri sen de sev Allah'ım.

...

-Kapıları açın. Kelebeğim içeriye girsin dedi.

Evin dış kapısı açıldı.

Gülümseyerek;

-Pişman değilim...

Diyebildi.